

‘Verdergaan mag je als winst zien’

Theo Camps, bestuursvoorzitter van Berenschot, ziet hoe de Steinse politiek nog steeds worstelt met zichzelf. Hij benoemt de pijnpunten, maar nuanceert ze ook.

door **Eric van Dorst**

Hij vergelijkt de gang van zaken nog maar eens met de oorspronkelijke uitvoering van de jaarlijkse springprocessie in Echternach: drie stappen vooruit en twee achteruit. „Als het maar vooruit blijft gaan”, zegt Theo Camps, bestuursvoorzitter van Berenschot in Utrecht, het organisatiebureau dat de ‘pijn van Stein’ in 2014 haar-scherp blootlegde en waardevolle adviezen gaf om tot een gezonde gemeentelijke organisatie te komen. Camps is zelf ook als adviseur en coach bij het veranderingsproces betrokken. Niet zozeer aan de ambtelijke maar meer de politieke kant. De delicate ook, want als politici ergens het land aan hebben is het kritiek op en advies over hun functioneren. Dat doen ze op een steeds ingewikkelder speelveld, stelt Camps vast. „Kijkend naar het openbaar bestuur in Nederland zie je dat het nergens gemakkelijk is. Lokaal bestuur is een moeilijke opgave. Het gezag wordt minder, burgers zijn mondig in een zelforganiserende omgeving.”

Voor Stein noemt Camps ingrediënten die een extra beroep doen op mensen om goed te besturen. „Er zit een raad met veel partijen die een lange historie met elkaar hebben. Er zijn veel verbindingen met de lokale samenleving, via verenigingen en andere organisaties. Die invloed komt heel gemakkelijk de raad binnen. Er zijn veel mensen die meekijken en meepraten,

geluiden uit de achterkamer klinken in commissies en raad goed door.”

Niet voor niets is een van de belangrijke voornemens in het verbetertraject de vergaderstructuur aanpassen. Het is de bedoeling dat in de raadsvergadering politieke oordeelsvorming plaatsvindt en commissies de weken daarvoor zich beperken tot advies, afgegeven op basis van vraag en antwoord over de inhoudelijke en technische kanten van een dossier. „Commissies moeten niet de raad voor gaan spelen. Nu zie je ze nog bijna als raad functioneren.”

Heeft Camps nog de nodige zorgen over de Steinse politiek, de gezaghebbende organisatiedeskundige ziet ook licht aan de horizon. „Iedereen ziet goed onder ogen waar de lastigheden zitten en wat er dient te gebeuren om niet onbestuurbaar te zijn. Mensen snappen dat ze hun eigen blokkades georganiseerd hebben.”

Camps bespeurt in Stein duidelijk bereidheid deze barrières op te heffen. „Dat vraagt wel om een gedisciplineerde aanpak van volhouden. Het vergt extra aandacht en werk. Daar is het verbeterprogramma op gericht. Niet geboren uit wanhoop maar wel een kwestie van volhouden. Want je bent pas klaar als je je eigen gedragsverandering hebt doorgevoerd.” Dat niet alle fracties mee willen gaan, een observator in vergaderingen niet zien zitten, is iets dat volgens hem voor lief moet worden genomen. Al vindt Camps er wel iets van. „Als je je geremd voelt door zo’n waarnemer, ben je niet geschikt voor het openbaar bestuur. Als er ergens transparantie moet zijn, is het wel daar.”

Camps verwacht dat het veranderproces in Stein met horten en stoten blijft verlopen. „Het gaat uiteindelijk toch om mensen en de juiste route. Een garantie op succes is er niet. Maar er is in elk geval een start gemaakt om verder te gaan. Dat mag je als winst beschouwen.”